

2023. december 7. – csütörtök – Mt 7,21.24-27

Bízzatok az Úrban, mert az Úr a mi kősziklánk mindörökre! (Iz 26,5)

A Hegyi beszéd utolsó, ezúttal is egy mindennapi tapasztalatra hivatkozó példázatában Jézus az emberi lakásra alkalmas, illetve arra alkalmatlan architektúra képét, a stabil és a labilis talajra épített ház eltérő tartósságát idézi meg hallgatósága előtt, s vele együtt a fizika törvényét ismerő (az okos) és azt nem ismerő (az ostoba) házépítőét.

Jézus a tanításban megadja a példázat megfejtését is: „aki hallgatja ezeket a szavaimat, és tettekre is váltja őket, hasonlatos az okos emberhez, aki kősziklára építette házát” (24. v.), „aki hallgatja ezeket a szavaimat, de nem váltja tettekre őket, hasonlatos az ostoba emberhez, aki homokra építette házát” (27. v.). A hasonlatosság lényege szerint nem tartalmaz parancsot, nem teszi feladattá, hogy légy okos és sziklára építsd házadat, azaz tedd is, ne csak hallgasd, amit „Isten országának alkotmánya” jelent (*Gromon András kifejezése a Hegyi beszédre*). *Jézus példabeszédeiben (lásd az okos és balga szüzek történetét: Mt 25,1-13)* az okosság nem intellektuális képesség, hanem olyan erény, amely képessé teszi az értelmet arra, hogy ki tudja választani a lehetséges cselekvések közül a helyes, a célra vezető cselekvést. Amint nem észbeli deficit az ostobaság sem, hanem ennek az erénynek a hiánya, megcsúfolása (*vicium*), s amivel az ember magának árt a legtöbbet – pontosan úgy, mint amikor rosszul alapozott háza ráomlik. A megcselekedett hit, azaz Isten szavának, üzenetének tettekre váltása nem is annyira Isten parancsolata tehát, mint inkább az ember alapvető életérdeke. Az okosság pedig ennek a létérdeknek a felismerése.

Berta Erzsébet, Debrecen

